

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΕΙΣ ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

— Για ἀκοῦστε, κύριε! — ἐξεσπάθωσε κατὰ τοῦ ξενοδόχου, κατακόκκινη καὶ ἀφρισμένη, ἡ συνταγματαρχίνα Νασατόρινα, ποῦ ἔμενε εἰς τὸ δωμάτιον 47. — Ἡ δόστε μου ἄλλο δωμάτιο ἢ φεύγω ὀλωσδιόλου ἀπὸ τὸ ἀναθεματισμένο ξενοδοχεῖο σας! Μά, αὐτὸ εἶνε καταγώγιον! Τί πράγματα εἶν' αὐτά! Ἐγὼ ἔχω κόρες μεγάλες, καὶ ἐδῶ ἡμέρα καὶ νύκτα δὲν ἀκοῦς τίποτε ἄλλο παρὰ αἰσχροτήτες! Αὐτὴ δὲν εἶνε κατάστασις! Ἡμέρα καὶ νύκτα! Κἀποτε πετᾷ τέτοια λόγια, ποῦ πρέπει νὰ βουλῶνῃ κανεὶς τ' αὐτιά του! Σὰν σωστὸς ἀμαξᾶς! Καλὰ πάλι ποῦ τὰ καυμένα τὰ κορίτσια μου δὲν καταλαβαίνουν τίποτε, εἰδεμὴ δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ νὰ βγῶ μ' αὐτὰ στὸ δρόμο... Ὅριστε! καὶ τώρα κᾶτι λέγει. Ἀκοῦστε!

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἠκούσθη βραχνὴ φωνὴ μπάσου ἀπὸ τὸ πλαγιὸν δωματίου:

«... Νὰ σοῦ διηγηθῶ, μάτια μου, ἓνα ἄλλο καλλίτερο ἀκόμα. Θυμᾶσαι τὸν ὑπολογαγὸν Δρουσκὸβ; Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Δρουσκὸβ θέλησε κάποτε νὰ κάνῃ μιὰ δύσκολη καραμπόλα στὸ μπιλιάρδο καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν, ξέρεις, σήκωσε ψηλὰ τὸ πόδι του... Ἐξαφνα ἀκούεται ἓνα: τρρρές! Κατ' ἀρχὰς ἐνομίσαμεν, ὅτι ἔσχισε τὴν τσόχα τοῦ μπιλιάρδου· ὅταν ὅμως καλοκυττάξαμεν, τί νὰ ἰδοῦμε, μάτια μου! αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρέπειᾳ των! Ἐτσι ὑψηλὰ εἶχε σηκώσει, ὁ κανάγιας, τὸ πόδι του, ποῦ οὔτε μιὰ ῥαφὴ δὲν ἔμεινε... χᾶ-χᾶ-χᾶ! Καὶ ἴσα-ἴσα ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦσαν ἐκεῖ κυρίαί... καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἡ γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ σαλιάρη — τοῦ ἀνθυπολογαγοῦ Ὁκούρη... Ὁ Ὁκούρη ἐγίνε ἔξω φρενῶν... Πῶς ἐτόλμησε, δηλαδή, νὰ φερθῇ μὲ τόσῃν ἀπρέπειαν ἐμπρὸς

στήν γυναῖκα του; Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο... τοὺς ξέρεις δὰ τοὺς δικούς μας!... Ὁ Ὀκούρην στέλλει μάρτυρας στὸν Δρουσκόβ, καὶ αὐτὸς ποῦ δὲν τρώγει ἄχυρα τοῦ ἀπήντησε... χα-χα-χα!... τοῦ ἀπήντησε: — «Ἀς στείλῃ μάρτυρας ὅχι σ' ἐμένα, ἀλλὰ στὸν ῥάπτῃν, ποῦ μοῦ ἔρραψε τὸ πανταλόνι. Αὐτὸς πταίει!» — Χα-χα-χα... Χα-χα-χα!...»

Ἡ Λιλῇ καὶ ἡ Φιφῇ, αἱ θυγατέρες τῆς συνταγματαρχίνας, καθήμεναι εἰς τὸ παράθυρον καὶ ὑποστηρίζουσαι μὲ τοὺς γρόνθους τὰ παχουλὰ των μάγουλα, κατέβασαν τὰ λυγωμένα μάτια των καὶ κατακοκκίνησαν.

— Τ' ἀκούσατε τώρα; ἐξηκολούθησεν ἡ Νασατόρινα ἀποτελειομένη πρὸς τὸν ξενοδόχον. Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἔχετε τίποτε; Ἐγώ, κύριε, εἶμαι συνταγματαρχίνα! Ὁ σύζυγός μου εἶνε στρατιωτικὸς ἀρχηγός. Δὲν ἐπιτρέπω ἐπὶ παρουσίᾳ μου εἰς ἓναν ἀμαξᾶν νὰ λέγῃ τέτοια βρωμόλογα!

— Κυρία μου, δὲν εἶνε ἀμαξᾶς, εἶνε ὁ λοχαγὸς τοῦ ἐπιτελείου Κίκιν... Ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς.

— Ἄν ἐλησμόνησεν τὴν εὐγένειάν του εἰς τέτοιο βαθμόν, ὥστε νὰ ἐκφράζεται σὰν ἀμαξᾶς, τότε εἶνε ἄξιος ἀκόμη μεγαλειτέρας περιφρονήσεως! Μὲ λίγα λόγια, ἀφήσατε τὰς συζητήσεις καὶ κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ λάβετε μέτρα.

— Μὰ τί μπορῶ νὰ κάμω, κυρία μου; Δὲν εἶσθε μόνον ἐσεῖς ποῦ παραπονεῖσθε, ὅλοι παραπονοῦνται· μὰ τί ἤμπορῶ νὰ τοὺς κάμω; Πηγαίνω στὸ δωμάτιό του καὶ μόλις ἀρχίσω μὲ παρακάλια νὰ τὸν φέρω στὸ φιλότιμο, ἀμέσως μοῦ χώνει τοὺς γρόνθους του στὸ πρόσωπό μου καὶ μὲ ἀρχίζει στὸ βρσιδί. Καταντᾷ πλέον ἀηδία! Τὸ πρωτὶ, μόλις ξυπνήσῃ, δὸς του ἀρχίζει νὰ σουλατσάρῃ στὸ διάδρομον μὲ τὰ νυκτικά του, μὲ συμπάθειο. Ἄλλες φορὲς πάλι παίρνει τὸ περιστροφὸ μεθυσμένος καὶ δὸς του καρφώνει σφαῖρες στὸν τοῖχον. Τὴν ἡμέρα φοβερὸς κρασοκανάτας, καὶ τὴ νύκτα μανιώδης στὰ χαρτιά... Μετὰ τὰ χαρτιά ἀρχινάει τοὺς καυγάδες... Ντρέπομαι ὅλους στὸ ξενοδοχεῖο!

— Καὶ γιατί δὲν τοῦ λέτε νὰ φύγῃ τοῦ παληανθρώπου;

— Οὔτε ξόρκι δὲν τὸν πιάνει! Μοῦ χρωστάει τρία μηνιάτικα... τοῦ τὰ χαρίζω, μόνον νὰ μοῦ κάμῃ τὴν χάριν νὰ ξεκουμπισθῇ... Τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασε νὰ ἀδειάσῃ τὸ δωμάτιον, αὐτὸς ἑτοιμὸς γιὰ ἔφρσιν, κατόπιν γιὰ ἀναίρεσιν, καὶ ἔτσι τὸ τραβᾷ... Τί τὰ θέλετε, μεγάλο κακό! Καὶ ὅμως τί ἀνθρώπος, μὰ τὸν Θεόν! Νέος, εὐμορφος, μὲ μυαλό... Ὅταν δὲν εἶνε πιωμένος, καλλίτερος ἀνθρώπος δὲν ὑπάρχει. Τῆς

προάλλαις δὲν ἦτο μεθυσιμένος, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἔγραφε γράμματα στοὺς γονεῖς του.

— Δυστυχισμένοι γονεῖς! εἶπε μὲ στεναγμὸν ἡ κυρία συνταγματάρχου.

— Καὶ βέβαια δυστυχισμένοι! Εὐχάριστο εἶνε τάχα νὰ ἔχουν ἓνα τέτοιο μόρτη; Τὸν βρίζουν, τὸν διώχουν ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα, καὶ δὲν περνᾷ ἡμέρα νὰ μὴ δικάζεται γιὰ σκάνδαλα. Μεγάλο κακό!

— Ἡ δυστυχισμένη ἡ γυναῖκα του! εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ἡ κυρία συνταγματάρχου.

— Δὲν εἶνε παντρεμμένος, κυρία. Ποῦ νὰ πανδρευθῇ! Δόξα τῷ Θεῷ ποῦ ἔχει τοῦλάχιστον γερό τὸ κεφάλι του...

Ἡ συνταγματάρχίνα ἐπέρρασεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τοῦ δωματίου εἰς τὸ ἄλλο.

— Δὲν εἶνε παντρεμμένος, εἶπατε; ἠρώτησε.

— Ὅχι, κυρία.

Ἡ κυρία συνταγματάρχου δευτέραν φορὰν ἐπέρρασεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὸ δωματίον.

— Χμ!... Ἀνύπανδρος... εἶπε βυθισμένη εἰς σκέψεις. Χμ!... Λιλῆ, Φιφῇ! μὴν ἀάθεσθε στὸ παράθυρο — κάμνει ῥεῦμα! Τί κρῖμα! Νέος ἄνθρωπος καὶ νὰ παραμελήσῃ ἔτσι τὸν ἑαυτὸν του! Καὶ γιατί ὅλα αὐτά; Διότι δὲν εἶχε κανένα νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ καλό! Δὲν ἔχει μητέρα ποῦ νά... Ἀνύπανδρος δὲν εἶνε; Νά το λοιπόν... αὐτὸ εἶνε... Παρακαλῶ, κάμετέ μου τὴ χάρη — ἐξηκολούθησεν ἡ συνταγματάρχίνα γλυκά, κατόπιν σκεψέως — πηγαίνετε σ' αὐτὸν καὶ παρακαλέσατέ τον ἐκ μέρους μου νά... νὰ εἶνε προσεκτικὸς εἰς τὰς ἐκφράσεις του... Εἰπῆτε του: ἡ κυρία συνταγματάρχου Νασατόρινα τὸν παρακαλεῖ... ὅτι μένει μὲ τῆς κόρες της στὸ δωματίον 47... ὅτι ἦλθε ἀπὸ τὸ κτήμα της...

— Ἀμέσως.

— Ἔτσι νὰ τοῦ εἰπῆτε: ἡ κυρία συνταγματάρχου μὲ τῆς κόρες της. Νὰ ἔλθῃ τοῦλάχιστον νὰ ζητήσῃ συγγνώμην... Μετὰ τὸ γεῦμα πάντοτε εἴμεθα μέσα. Ἄχ, Φιφῇ. κλείσε τὸ παράθυρο!

— Καλέ, τί σὰς κατέβηκε, μαμὰ, μ' αὐτὸν τὸν... ἀδιάντροπον; εἶπε μὲ παρατεταμένην φωνὴν ἡ Λιλῆ, μόλις ἐξηλθεν ὁ ξενοδόχος. Ὑῤατε ποιὸν νὰ προσκαλέσετε! Ἐνα μεθύστακα, καυγατζῆ, κουρελῆ!

— Ἄχ, σόπα, ma chère!... Ἐσεῖς ἔτσι πάντα λέτε καὶ γι' αὐτό... μένετε στὸ ῥάφι! Τί ἔχει νὰ κάμῃ; Μπορεῖ νὰ εἶνε ὅ,τι θέλει, καὶ ὁμως δὲν πρέπει νὰ τὸν περιφρονοῦμεν... Ὅλα τὰ βότανα εἶνε χρήσιμα στὸν ἄνθρωπον. Ποιὸς ξέρει; — εἶπε ἀνα-

στενάζουσα ἢ συνταγματαρχίνα καὶ μὲ ἐνδιαφέρον περιεργαζομένη τὰς θυγατέρας της. Ἴσως βρεθῇ ἡ τύχη σας. Γιά ντυθῆτε γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον...

ΚΩΝ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ὦ σὺ, ποῦ πίσω ἀπ' τ' ἄσπρμα σου τὸ πύρινο
σέρνεις μαζί σου ἀλέτριοι καὶ βουκέντρο
κ' ἐκεῖ ποῦ σέρνεις αἶμα, φλόγα, σίδερο
ἀνθ' ἡ φνιτρούρου Λευτεριάς κ' Ἰδέας ψηλώνουν δέντρα!

ὦ πνεῦμα τοῦ Πολέμου προαιώνιο,
τοῦ πλάστη ἀνταμοιβὴ καὶ τιμωρία
τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας τῶν κόσμων Του,
ποῦ ἀγνωστὴ θάταν δίχως σὲ στὴ Γῆ μας ἡ Ἱστορία

Εὐλογημένο νᾶσαι! Στὸ καμῖνι σου
πλάθεις γενεὲς Γιγάντων καὶ Τιτάνων,
ἐμπνέεις στὴ σμίλῃ Πραξιτέλεια ἀγάματα
καὶ κεραυνοὺς στὴ φόρμιγγα Πινδαρικῶν παιάνων.

Παρτοῦ στὴ Φύση: Οὐράνια, Γῆ καὶ Πέλαγα,
οἱ νόμοι σου εἶνε τῆς Προόδου νόμοι,
καὶ τρέμουν τὰ Στοιχεῖα ὅλα στὸ νεῦμα σου
καὶ τῶν Θεῶν ἡ δύναμη σκύβει μπροστά σου ἀκόμη.

Μπρὸς σου τῆς Ὑλῆς οἱ ἄνθρωποι χλωμαῖζοντε
στὴς λίμνες τῆς Εἰρήνης ποῦ σπαλίζουν
μὰ οἱ δυνατοὶ τοῦ Πνεύματος ἀπόστολοι
στὰ κύματά σου ζύμωση μιᾶς νέας ζωῆς ἐλπίζουν.

Χωρὶς ἐσέ, λαοὶ ποιμένων θάμαστε,
δίχως προγόνων λάμπει ἡμῶν
τῆς δίδυμῆς σου κόρης δὲ θὰ λάτρευαν.
Νίκη καὶ Λόξα, οἱ ἄνθρωποι σιοὺς θόλους τῶν Παρθένων.

Σὺ τὰ πετράδια δένεις τὰ πειό τίμια
στῶν βασιληάδων τῶν Ἡρώων τὸ στέμμα,
ποῦ χύνουν σιοὺς λαοὺς μὲ τὴν ἀγάπῃ τους
διαμάντια ἀπὸ τὸ δάκρυ τους, ὀυμπνίγια ἀπὸ τὸ αἶμα...

Ἡ πάναγρη φωτιά σου ὅλα τ' ἀνθρώπινα
τὰ πάθη σβεῖ στὴ θεία σου κολνμπήθρα
ὅλοι οἱ γενναῖοι ποῦ πέφτουν γίνονται Ἄγριοι,
καὶ Μάρτυρες ὅσοι τὴ Γῆ βάφουν μ' αἱμάτιον ξεῖθρα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ